kunni wiimaks palwetund lauluga jälleõpe tati. Hiljemine westeti maguſat juttu, wõeti natuke kehakarastuſt, mis peale kirikuõpetaja koju ſõitis, aga naabrid weel õhtuni ſinna jäiwad.

Juturatad wedaſid mehi kaa ſinna, et nüüd aeg ikka ligemale jõuda, kus iga kogukond uue Seaduſe täitmiſeks endale kogukonna wanemat ja teiſi ammetnikuſi pidada walitema, ja kuda niiſuguſed walitemiſed jalule ſaawad minema. Mõistand ütles: „Ma kardan' et mitte tänawu eſimeſel walitemiſel, waid kaa weel mõnel nende järgmistel palju ſaſiſi luguſi ſaawad ette tulema, enne kui rahwas kahju läbi targemaks lähäwad. Mõned peremehed joodawad juba nüüd kõrtſides wiina ja õlut teiste külameeſtele, et ſeeläbi ſõbru meelitakſiwad, kes walitemiſe pääwal nende nimeſi keele peale tõstakſiwad.“ Mihkel kostis: „Kahju oleks, kui ſuur kari nende wõrku lähäks ja ülemat asja äraunustaks, kuda ammetile walitetud meeſtel meele aru ja õiglane ſüda üksnes kaalu peale tohiwad tõusta. Wiina ſuutäie eeſt oſtetut kaup ei ole enam kui ſelle hinna wäärt, misga teda oſteti, nõnda kui need, kes ſedawiiſi ammetiſſe püüawad tungida, muud ei taha, kui ammeti nime kõrguſt. Kui meie rahwas juba igal pool mõtlejad olekſiwad, ſiis wõikſime julgeſt loota, et igas kogukonnas niiſuguſed mehed ammetnikuks ſeatakſe, kes ſeda wäärt on; aga kus ſuurem hulk lamba karja wiiſt pulga üle hüpab, kui eſimene eel oli hüpanud, ja tähelpanemata jätawad, et kep juba ammugi eeſt oli wõetud, mis üle eſimene lammas oli hüpanud: neiſt ei wõi filmiliſi walitejaid ial ſaada.“

Ehk kül tähelpanemiſe wäärt jutuſtus mõiſtlikul meeſtel palju pikemale ulatas, ſiiski ei luba meil ruum ſelleſt ſiin laiemalt rääkida; waid peame ſel puhul lõpetama, kunni edespidi ehk kuulda ſaame, kuda ***i walla rahwas oma ammetnikud olid walitenud.

Talwe kuu lõpul läks Warekſe taluſt kihelkonna poſtitaskus üks kiri teele, mis pealekirjutuſt mööda otſekohe Peeterburi pidi minema Semenowi gaardi wäe ſoldati Hans Wirgu kätte. Kirjas ei ſeisnud midagi wähemat, kui et noort ſõameeſt jõulu pühiks Warekſele ja Ülewainule wõõrſile paluti, ja oli palumine mõlemate talude rahwa nimel kirjutatud. Hans oli minewal jõulul, kuda ülewal kuulime, kodukäimiſt waraſeks arwanud ja ſellepäraſt tulemata jäänud, aga nüüd wõis nahk haawa armide peale juba nii kindlaks kaswanud olla, et werejoosmiſt enam karta ei olnud. Wana peremees Mihkel palus iſeäranis weel, et Hans kui ial wõimalik oma tulemiſt enne teada annaks, milal ta arwab neile jõuda, kus ta ſulaſe hobuſega teele wasta läkitaks ja ſedawiiſi teekäiki natuke kergitaks. — Elſe ſüda elas ſeſt pääwaſt, kus kiri teele läinud, alatiſe kartuſe ja lootuſe wahel, kas oma tahtmiſt täis noormees nende palumiſt ſaab wastawõtma, ehk ei? Oleks tal wõimalik olnud ſel pääwal hiire kombel Hanſu tuppa ſalamahti pugeda, kui poſti pealt toodud kiri tema kätte annti, ſiis oleks Elſe kahtlaſed mõtted ühekorraga äraſulanud. Aga nüüd pidi waene piiga jõuluni ootama, ja tema unenäudki oliwad nii õelad, et nemad piſemat kuju lootuſe koſutuſeks ei kudunud. Sagedaſt kuuldakſe jutu,